

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an	150 Lei
Pe jumătate	75 Lei
Pe un sfert	40 Lei
Pe străinătate	400 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Pe cale de a ne recuceri Basarabia și Bucovina

În Duminica a doua după Rusalii, în zorii zilei de 22 Iunie, trupele noastre au trecut granița blăstămată a Prutului, ca să recucerească Basarabia și Bucovina, răpite de țara fără Dumnezeu, care este hrăpăreața de Rusie.

Cu toate că n'avea nici un drept asupra acestui pământ românesc, cu toate că noi nu i-am turburat niciodată apele, cu toate că am scos-o din necaz în 1876, ea, în 28 Iunie a anului trecut, ne-a cerut să luăm nu numai Basarabia, care a fost dată și a ei, ci și Bucovina, la care nu a putut avea niciodată nici un drept. Ni s-a cerut și luat, știindu-ne în mare încredințură, înconjuțați de pretutindeni de dușmani.

Îndată după aceea apoi ne-au cerut Ungurii Ardealul, Bulgarii Dobrogea, ba chiar și vecinii noștri Sârbi, se spunea, că ne vor cere Banatul.

Că ce a urmat după 28 Iunie 1940, știm cu toții: un an de jale, de plâns și de suspin, de cruntă și îngrozitoare umilire. Țara noastră a trecut peste cea mai

greă încercare pe care a avut-o vreodată în cursul vremurilor, iar neamul românesc părea că se prăbușește cu totul.

Iată însă că bunul Dumnezeu, ascultând rugile fierbinți ale noastre ale tuturor, ale Regelui, ale Conducătorului Statului și ale celorlalți cari ne conduc, toți creștini cinstiți și cu frica lui Dumnezeu, a hotărât, în nemărginita sa iubire de oameni, ca să ne scoată din rușine și, cu ajutorul armatelor germane și finlandeze, am intrat în marea horă a războiului.

Dela Marea Albă dinspre Miazănoapte și până la Marea Neagră cele trei armate viteze atacă din răpuzeri pe nesăturata de Rusie, pe dușmana cea mai înverșunată a lui Dumnezeu și a bisericii lui Cristos, pe Bolșevicia care atâta jale și atâta nenorocire a adus în lume; care numai anul trecut, deși este atât de mare, a atacat Finlanda, a înghițit Estonia, Letonia, Lituania, o mare parte din Polonia, și din România, iar acum se gândea serios la strămtorile Bosforului și ale Dardanelor.

Era în aier, de câteva luni, că Germania nu va îngădui Rusiei, să-și bată joc până-i lumea de toate țările mici. Iară când Domnul General Antonescu a fost primit la München de marele Führer și cancelar Adolf Hitler și când acest din urmă a încheiat un pact de prietenie cu Turcia, eram siguri că nu ne despart decât câteva zile de războiul cu Rusia.

Iată-l, în sfârșit, început!

Dacă ne gândim, că armata Finlandei i-a dat o sfântă de bătaie Rusului, de a ris lumea înreagă cu hohote de el, și că nămsi, după ce și-a pus toate puterile, a putut birui cu mare rușine; că în 1876 Rușii au fost bătuti crunt în Bulgaria de Turci și că au fost nevoiți a cere ajutorul Domnitorului Carol; că trupele germane încă n'au fost biruite nicicând, de nimenea: putem fi siguri că nu peste mult Rusia va fi îngenunchiată, iară lumea eliberată de cea mai mare primejdie, care este bolșevismul.

Noi purtăm așadar nu numai

un război de desrobire a Basarabiei și Bucovinei de sub jugul crunt al Rusiei, ci și un război de desrobire al lumii întregi de sub jugul și mai crunt al bolșevismului păgân. Am mai fost noi și în vechime desrobitorii și apărătorii lumii de sub jugul păgân al Turcilor; iată că ne-a învrednicit Dumnezeu să fim și acum eliberatorii lumii din robia bolșevismului.

Avem toată nădejdea și încrederea în ajutorul Celui Preaînalt și suntem siguri că nu este om în țara aceasta care să nu se roage zilnic, în coate și în genunchi, pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei.

„Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, că cu noi este Dumnezeu!”

Către mame ne îndreptăm însă înainte de toate, rugându-le, să rostească zilnic în genunchi, cu toți copiii lor, dar mai ales cu cei mai mici, rugăciuni cât mai fierbinți către atotputernicul Dumnezeu și către Preacurata sa mamă, ca să ajute soldaților noștri în luptă și să-i dea Generalului Antonescu, comandantului de căpetenie

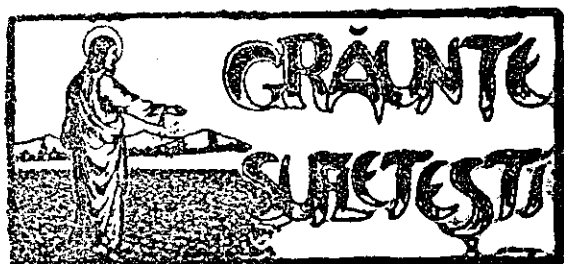
M. S. Regele MIHAIL

DI General ION ANTONESCU

al armatelor germano-române din România (cea mai mare onoare ce s'a dat cândva unui român!) înțelepciune și har preasfânt, pentru a comanda cu bine armatele noastre.

Cu Dumnezeu înainte spre biruința sigură!

Inșelăciunea

Într-o duminică, la amiază, intră într-o cărciumă un domn bine îmbrăcat și cere ceva de mâncare. Indată ce-și bagă înțala bucătară în gură, începe a se strâmba și a se văieta, că pe el îl doare măseaua, într'un mod atât de îngrozitor, încât nu mai știe ce să se facă. Cărciuma era plină-plinută de oameni. Toată lumea îl compătinea. Unul îl recomandă un leac, altul altul. Dar el răspundea mereu, că toate le-a probat și că vede el bine că numai cleștele îi mai poate ajuta.

Nu peste mult intră un alt domn în cărciumă. Se așează la o altă masă și începe să ceară și el ceva de mâncare, când îl observă pe cel cu durerea de măsele. Indată ce-l aude văietându-se, merge acolo și-i spune, că el chiar are la sine un leac de minune de bun. Să poftescă și să-l probeze și se va convinge, că n'are pereche.

Cel cu durerea de măsele îl roagă, să-i dea și lui puțin. Și lată că durerea îi înceteseză după câteva minute, iară el sare ca un iepure și mulțumește din toată inima binefăcătorului său, dându-i 50 de Lei, cât ceruse pentru leacul.

Toți oamenii din cărciumă îl roagă și el numai decât, să le dea și lor cât de puțin. Dar domnul cel nou venit le spune că n'are

decât puține pachete, pe cari le vinde bucuroș. Toată lumea și-a cumpărat câte un pachetel, așa că domnul a rămas fără de pachetele, dar cu punga destul de umflată.

A doua zi soția unuia dintre cumpărători a avut cu adevărat mari dureri de măsele. I-s'a dat leacul cumpărat, dar nu l-a ajutat absolut nimica. Așa a pățit și al doilea și al treilea și al zecilea cumpărător, iar pe urmă lumea s'a convins că cei doi domni n'au fost decât niște înșelători ordinari.

Și acum, să ne întrebăm: câți înșelători de aceștia nu am cunoscut, ori despre câți nu am auzit noi, de când suntem oameni mari?

Inșelăciunea este de foarte multe feluri. Unii te înșeală măsurând pânura sau stofa și dându-ți mai puțin cu câțiva centimetri; alții te înșeală la cântar; iarăși alții îți dau bani răi; alții cer prea mult pentru reparația cizmelor sau a hainelor; iarăși alții te trag pe sfoară vânzându-ți cutare ori cutare marfă; o seamă de inși nu-s sănătoși dacă nu mută platra de hotar cel puțin cu câțiva centimetri la an; iarăși sunt unii cari își falsifică actele, contractele sau alte hârtii de valoare, și mai știe Dumnezeu câte feluri de înșelători nu sunt în lume.

Clobotarii sau pantofarii pun talpă de hârtie în loc de cea de piele, ori pun de cea dela gramaz în loc de cea țiltoare; croitorii nu-s sănătoși dacă nu cer cu câțiva centimetri mai multă stofă decât e nevoie; lemnarii și măsarii astupă cu dopuri de lemn găurile și crepăturile din lemnul pe care ni-l dau de unealtă; boltașii nu-a fericiți dacă nu înșeală la câmpănă ori la metru; cărciumarii ar și muri îndată dacă nu ar băga cel puțin un pic de apă în vin, unii însă îl falsifică, iar ceice vând bere la pahar îți pun și din scursături câte un pic, că dacă nu i-ar și lovi gata.

Ei, și era cât pe aci să uit de femeile de pe sate cari bagă apă în lapte, vând caș de vacă și-i numesc de oale, în smântână bagă făină ori alte feluri de mișcoranți, numai ca să nu vândă mâncările cum le-a lăsat Dumnezeu. Și nu-și dau seama aceste ticăloase din jurul orașelor, că pe lângă păcatul hoției ele prin aceasta scurtează viața și strică sănătatea oamenilor dar mai ales a copiilor, făcându-se

vinovate și de marele păcat, strigător la ceruri după răzbunare, al uciderii de om.

Tuturor acestora le sună cuvintele Sfințitului Sfânt dela Eclesiastul care zice: „Celce jertfește din bunurile săracilor e ca și celce omoară pe fiul în fața părintelui său” (34, 20). Auzit-ați? Va să zică însuși Dumnezeu spune că celce se îmbogățește din averea săracilor, (căci de aceea e vorba aici, acela jertfește din averea săracilor), asemenea este acela care omoară pe fiul în fața tatălui său. Tot lor le sună de altfel și cuvintele din epistola scrisă de sfântului apostol Pavel către Tesaloniceni: „Nimeni să nu neîndreptățească în treburi și să nu la mai mult dela fratele său, căci Domnul este răzbnător în toate acestea, dupăcum v'am spus și mai înainte și v'am dat dovezi” (4, 6). Auzit-ați, înșelătorilor? Și tot nu vă cotoați încă? Credeți că Dumnezeu își uită de înșelăciunile voastre? Să nu credeți! Le veți plăti voi toate acestea, odată și odată foarte dar foarte scump!

Părintele IULIU

Moartea protopopului Emil Tatar din Târnăveni

În noaptea de 14 Iunie s'a stins repede din viață protopopul român unit Emil Tatar din orașul Târnăveni (fost Dicioșanmărtin), în vârstă de 52 ani.

A fost un vrednic preot, care a lucrat cinste bisericii pe care a slujit-o cu dragoste și credință.

A păstorit la început parohiile Greben și Band, unde a purtat și slujba de protopop iar din anul 1934 încocoare a servit ca protopop în Târnăveni. — Era un foarte bun predicator, care vestea cuvântul lui Dumnezeu în grai plăcut și ales. — A ținut conferințe pentru popor în satele din jurul Bandului, în numele societății „Astra”, iar în orașul Târnăveni pentru muncitorii din fabrici.

Mult a ostenit și pentru zidirea unei biserici frumoase în orașul Târnăveni, ajungând până la jumătatea zidurilor, cari se vor înălța în zilele viitoare cu materiale strănse de răposatul protopop.

Foița „Unirii Poporului”

Pe câmpul cu floricele

Pe câmpul cu floricele
Stau câteva păsărele
Și vorbesc așa mereu
Despre bunul Dumnezeu.

Uite, zice o păsărea,
Acea mică florică
Ce frumos este îmbrăcată
De prea bunul nostru Tată.

Alta zice: surioare,
Vă uitați în lumea mare:
Ce mai belșug minunat
Dumnezeu în grăne-a dat!

— Prea iubitelor surate,
Ia vă uitați mai departe,
Vedeți voi, colo în zare
Se ridică un nor mare?

Ei, vedeți și-acel nor greu
E purtat de Dumnezeu.

Ei revarsă pe egoare
Ploaie binefăcătoare.

— Ia uitați-vă-acum voi
La cel lan de păpușoi,
Ce mai roadă îmbelșugată
De pe-acum în el s'arată!

Ce mare-i Domnul în toate
Și bogat în bunătate!
Mari sunt lucrările Lui
Pe fața pământului!

Haldeți, scumpe surioare,
Ca să cântăm celui care
Conduce această lume
Și dă toate cele bune.

Și-a'nceput păsările toate
Cu a lor frumoasă voce
Ca să cânte tot mereu
Preamărind pe D-zeu.

Iacob Suciu, Valea-Largă.

Sărăcuțul babei

(continuare din Nr. trecut)

Când a fost în ziua de Paști, Sărăcuțul babei s'a suit în turn și și-a potrivit săgeata către ferestra împăratului celui viclean. L-a văzut pe aceasta, când s'a suit în hiteu, când a plecat la

biserică și când s'a întors și s'a pus la masă. Când a luat lingura în mână și a dus-o la gură, Ion a slobozit săgeata, care a trecut cu atâta putere, încât a eșt din mână și s'a oprit în perete.

Împăratul cel viclean, văzând această minune, s'a gândit că nu-i modru ca vecinul lui să fi făcut o astfel de ispravă, pentru că el îl știa foarte bine că nu e un om atât de viteaz. Trecând sărbătorile i-a scris acestui împărat o altă scrisoare, rugându-l să-i trimită pe acel voinic să-l vadă și el. Ion, auzind de cele scrise, și-a luat ziua bună dela fata cea mică și a plecat spre curțile împăratului celui viclean. Mergând pe drum, a întâlnit un om care mânca brazdele după 99 de pluguri, și tot striga: tulai; că moare de foame. Văzând aceasta minune, Ion i-a zis: „Da ce fel de om ești tu, de nu te mai poți sătura?” Acesta i-a răspuns: „Măi voinice, nu te mira de mine, ci te miră de voinicul care a săgetat bucătura împăratului celui viclean, de a trecut cu lingură și cu mână cu tot prin perete. Apoi eu sunt acela — i-a răspuns Ion — vino cu mine”. „Da eu sunt, vino cu mine și-ți voi da mâncare să te sature”.

Mergând ei mai departe, au văzut un om schiop de un picior, care mână o ciurdă de iepuri, lovindu-i și zicând: »mergeți mai iute, vietăți leneșe, că, de-ar fi vre-o vietate mai leneșă ca voi, mie-și rupe și celalalt picior și tot a-și fugi de lea-și ajunge”. Și plângea și-și smulgea părul zicând, că ce să se știe el face, că iepurii nu merg destul de iute, și el are de

făcut un drum lung. Și pe acesta l-a întâlnit Sărăcuțul babei: „Ce fel de om ești tu, de mergi așa de iute”. „Nu te mira de mine — i-a răspuns omul cel schiop — ci te miră de voinicul care a săgetat bucătura din lingura împăratului celui viclean, că acela a fost om”. „D'apoi eu sunt acela — i-a răspuns Sărăcuțul babei. „Apoi vii și eu cu voi”, i-a zis omul cel schiop și a plecat toți trei împreună, voinicul făgăduindu-i că-l va sătura de fugat.

Mergând ei mai departe, au întâlnit un om care sta în mijlocul unui foc făcut din 99 de bucăți de lemn. Îmbrăcat cu 99 de cojoace, striga, că moare de frig; pe altul care sta cu un picior pe un țărniș Mureșului, cu altul pe celălalt și bea la apă, de a mai fost secat răul tot striga că-i este sete. Și pe aceștia i-a întâlnit voinicul cu el. Tot minunându-se de prietenii pe care-i avea, s'a întâlnit cu un om care ținea un ciocan în mână și se tot uita în sus și în jos, într'o parte și într'alta și zicea, că s'a săvârșit ciocanul dealungul, dar îi e frică că va săvârșă și el. Și pe acesta l-a întâlnit voinicul cu el, și așa au ajuns la curțile împăratului celui viclean.

Pe drum Sărăcuțul babei le-a fost spus...

A tradus în limba română și a publicat 3 cărți de predici, pentru folosința preoților și o carte pentru tinerime.

Înmormântarea protopopului Emil Tatar s'a făcut în ziua de luni 16 Iunie 1941. Cu toate că vremea era ploioasă, au alergat la înmormântarea vrednicului protopop mulți credincioși din satele învecinate, iar din orașul Târnăveni a fost de față foarte multă lume, fără deosebire de limbă și lege, precum și reprezentanții bisericii a autorităților publice și a fabricilor.

În ziua înmormântării s'a slujit la orele 10 o sf. liturgie în biserica parohială pentru odihna sufletului celui repausat, de către Revs. canonic Augustin Folea din Blaj, luând parte credincioși în mare număr.

La slujba prohodului, săvârșită apoi la orele 16, au luat parte 25 de preoți, în frunte cu Păr. canonic din Blaj: *Nicolae Popp* și *Augustin Folea*, care a ținut și cuvântarea la prohod.

Au mai rostit cuvântări păr. *Nicolae Platon* din Cornești în numele preoților din protopopiat, păr. *Gheorghe Oprean* protopopul ortodox român, primarul orașului *Dr. Aurel Todoran* în numele cetățenilor, *M. Ioan Vulcan* directorul gimnaziului în numele școalelor și a societăților culturale, — dl notar public *Dr. Onorin Cismaș* în numele credincioșilor uniți a curatoratului parohial și a societății A. G. R. U.

Toți au arătat în cuvinte alese activitatea protească, culturală și națională a celui ce a plecat așa de pe neașteptate din viața pământească.

La grăpă a rostit ultimii cuvânt părintele *Victor Bălțatu* din Abuș în numele preoților. Pe cel răposat îl deplânge o văduvă și 5 orfani.

Bunul Dumnezeu să așeze sufletul protopopului Emil Tatar în ceata aleșilor săi și să cântărească pe toți cei întristați în urma încetării lui din viață!

Toți abonații, cărora le trimitem gazeta la cererea lor, și nu o resping, sunt considerați de legile țării abonați ai noștri și prin urmare sunt dator să ne plătească abonamentul.

Misiuni populare la Gusu — Sibiu

În zilele de Rosalii păr. preot expulzat din Ungaria *Gavril Pop*, astăzi la Ludoș — Sibiu, a ținut misiuni populare la Gusu, județul Sibiu. Crestinii au ascultat cu mare plăcere predicile rostite de părintele misionar, în zilele de 7—10 Iunie. S'au cuminecat toți copiii de școală și toți credincioșii din parohie. Păr. misionar a introdus cu acest prilej binecuvântarea euharistică și rozarul.

În Gusu nu avem decât 40—50 familii, și cu toate acestea s'au spovedit 165 de inși, afară de 5 bolnavi, cari au fost spovediți acasă. La spovedit a ajutat păr. Ilie Bergezan din Ludoș — Sibiu și preotul din Gusu *Iosif Cristlan*.

Bunul Dumnezeu să răsplătească Părintele Misionar pentru oboseala avută!

Primenire sufletească la Fănațele Mădărașului

Mare fericire au avut credincioșii din Fănațele Mădărașului în zilele de 6—11 Iunie, când păr. călugăr bazilitan dela Obreja *Iosif I. Bal* a rostit cele 18 predici pentru trezirea și primenirea sufletelor.

Deși tina (noroiul) era îngrozitor de mare, ca la Câmpie, credincioșii au venit cu toată plăcerea și dragostea, ca să asculte pe Părintele Misionar. Rodul acestor sfinte misiuni a fost cât se poate de frumos: s'au spovedit și cuminecat nu mai puțini de 565 de inși.

Cu multă mângâiere ne-a venit la cunoștință că credincioșii din Fănațele Mădărașului sunt cât se poate de darnici, ridicându-și, din jertfele lor, o biserică de toată frumusețea, iar

oamenii sunt gata să jertfească și acum într'una, numai din dragoste curată față de Dumnezeu.

La spovedit au ajutat preoții: *Ioan Pol* din Fănațele Mădărașului, *Ambroziu Mera* din Șincai-Fănațe, *P. Pop* din Ulieș și *Constantin Voiva* din Bandul Românesc.

Să dea Dumnezeu să putem scrie tot numai vești bune despre credincioșii noștri din Fănațele Mădărașului!

Din Holod — Bihor

Aflăm că păr. *Cornel Mărian* din Rogoz — Bihor a fost numit protopop al Holodului și asesor consistorial, având să conducă districtul protopopesc al Holodului, tot din vechea sa parohie Rogoz. Noul numit este în vârstă de numai 47 ani și a păstorit mai întâi parohia Vintiri cu filia Dumbrăvița, iar mai târziu parohia Rogoz. S'a luptat mult împotriva alcoolismului și a îmbrățișat misiunile populare, fiind un foarte bun orator (vorbitor) bisericesc.

Atât preoțimea cât și mireni au primit cu mare însuflețire numirea aceasta, căci dela noul protopop așteptă multe lucruri bune, dupăcum ne asigură corespondentul nostru dl *Alexandru Vicărescu*.

S'auzim de bine!

Din Căpuș — Turda

În urma sfaturilor păr. *Teodor Branea* din Căpuș — Turda, s'a făcut acolo un cor din elevii dela școală, sub conducerea harnicului și bunului creștin *Valeriu Coroș*. Acest cor a cântat cu mare și bună reușită, în două dumineci dupăolaltă.

Femeile din Societatea „Sfântul Rozar” Căpuș — Turda colectează săptămânal bani pentru un steag al Preacuratei. Ele se cuminecă lunar, curăță săptămânal sf. biserică și în fiecare duminică după amiază recitează sf. rozar și ascultă și învățăturile ce li-se dau la ora de cateheză.

După examenul de religie a elevilor dela Școala Primară s'a colectat în sat suma de Lei 1840, din cari cu 1426 Lei s'au cumpărat cărți de rugăciune, rozare, chipuri sfinte și medalii;

Iubirea mea

De ce mă lași să mă frământ?
De câte ori să-ți spun aș vrea
Povestea unul suflet frânt?
— Iubirea mea!

De ce sub geamul tău nu chemi.
Ca lăcrimă primel stea,
Tot doru'nlanțul de vreme!
— Iubirea mea!

De ce n'ascuți cum geme'n deal,
De plânset greu de lacrimi grea,
În buștia ntr'un caval?
— Iubirea mea!

Tot visul meu îl prăbușești,
Dar dare-ar Dumnezeu să dea,
Să vină timpul să dorești!
— Iubirea mea.

TRAIAN DRAGOȘ

Strigături de joc

din comuna Deag — Târnava-Mică

Mănca-te-ar, bade, viermii
În ușa bisericii.
M'ai învățat a iubi,
Și-acum mă lași a dori,
M'ai învățat să iubesc,
Și-acum mă lași să doresc.

zicilor că de-i va întreba împăratul cel viclean „cine e mai mare între voi?”, ei să răspundă: „Noi”. De-i va întreba: „cine mi-a săgetat lingura cu mâncare în ziua de Paști?” ei să răspundă „noi”, și la toate întrebările împăratului tot așa să-i zică „noi”. Ajungând la curtea împăratului, și răspunzându-i la toate întrebările lui, toți voi-viclii, că „noi am făcut toate isprăvile”, tare s'a mâniat acesta și a poruncit, să se facă 180 de ceptoare de pâne și să o pună în hambarul cel mare. Când a fost pânea gata, pe Sărăcuțul babei și pe prietenii lui i-a închis în hambar și le-a poruncit, să mănânce până dimineață toată pânea, că de nu, li va spânzura. Atunci i-a zis *Ioan* celui ce mânca brazdele de după plug: „Acum să mănâci și tu pâne să te sature, dar să ști că de nu o vei găta până mâne dimineață, împăratul ne spânzură”. Acela s'a uitat în toate părțile hambarului, că-i era frică că nu se va găta nici atunci de pită, și le-a zis prietenilor lui: „Luăți-vă și pe dimineață câte o pâne, că până când ne va slobozi împăratul de aici, pe mâne către seară, o să vă fie foame”. Ei toți începură a râde, când l-au auzit grăind astfel, căci hambarul acela era de 60 stânjinii de lung și de 20 de lat și era întreg plin cu pâne.

Vorbind ei ba de una ba de altele, au dormit. Omul cel flămând, văzându-i cum se odihnesc, a început a mânca la pâne, și când a fost vreo două ceasuri până la ziuă, n'a mai rămas în hambar nici atâta pâne cu câtă să orbești un porc. Omul cel flămând a început atun-

cea a striga: „Sculați măi, prieteni, nu cumva aveți la voi vreo pâne că mor de foame aici”. Toți s'au sculat și văzând hambarul gol, s'au pus pe râs, batjocorindu-l pe omul cel flămând: „Foamea pământului”. Dimineața a trimis împăratul pe o slugă să meargă la hambar să numere, câte pâni au mâncat cei închiși peste noapte acolo. Sluga s'a oprit la ușe și a ascultat poveștile celor închiși. Mirat a auzit cum spunea cel flămând că împăratul dacă a stat a face pâne pentru ei, atunci să fi făcut măcar atâta să l sature. Deschizând apoi ușa și văzând că nu-i nici urmă de pâne, a fugit înapoi la împăratul și i-a spus, că necum să rămână ceva de mâncare, dar nici nu le-a ajuns și unul din ei strigă că moare de foame.

Împăratul, mirându-se tare — i-a chemat în casă și i-a întrebat: „care ați mâncat pâinile”. Atunci ei au răspuns cu toții: „noi”. Auzind aceasta împăratul, plin de mânie a poruncit, ca toate beuturile din țara lui: apă, vin, rachiu și altele, să le pună în hambarul cel mare, și să închidă înăuntru pe Sărăcuțul babei și pe prietenii lui, și de nu le va bea până dimineață, să fie spânzurați.

(Va urma)

S. M.

Căutăm Nr. 5 din 1940

al gazetei noastre. Are mare nevoie de el Biblioteca Universității din Cluj, refugiata la Sibiu. Rugăm pe toți abonații noștri să bine-volască a ni-l trimite.

50 Lei s'au împărțit; cu 300 Lei s'au făcut abonamente la „Unirea Poporului”, iar 70 Lei au rămas să fie împărțiti mai târziu.

În Duminica Taturor Sfinților s'au cuminecat toți elevii și învățătorii dela școală, în semn de mulțumire și de laudă lui Dumnezeu pentru darurile primite peste an.

Gavril Branea,
absolvent de teologie.

Boala luxului la țară

Femeia română din cele mai vechi timpuri s'a dovedit o vrednică gospodină în viața familiei. Toate lucrurile casei și îmbrăcămintea familiei s'au făcut numai de mâna măiastră a ei. Nu s'a plâns nici odată de oboseală sau de timp. La lucrul câmpului a fost întotdeauna alături de bărbat. În timpurile ploioase de vară se lupta cu lucrul lăneli, iar în seriile de toamnă și iarnă vinea rândul cânepei și inului.

Cultivarea și lucrările cânepei și inului la părinții noștri era ca o muncă de întrecere. Cine producea mai multă cânepă era socotit cel mai harnic gospodar din sat, iar femeia mândră și de învidiat pentru celelalte din sat, că le-a întrecut pe toate. O întrecere ne mai pomenim la culesul, topitul și melșatul (adrobitul) cânepei, unde erau femeile ajutate și de către bărbații, la lucrările mai grele.

Un cântec și o veselie era satul în seriile de toamnă, cu călcatul cânepei. Într-o seară la una din familii, în altă seară la altă familie se călca cu zor, iar după terminare se încheia cu o horă de câteva ore, ca semn de mulțumire că s'a terminat călcatul. Nici Țigănușul satului nu pleca, pentru aunca lui din acea seară, fără două fuloare la baragladina și paradeli lui.

Odată cu sosirea iernii se organizau șezătorile sătești, de tors, la care pe lângă neveste și fete luau parte și feciorii satului, unii cu lucrări, alții gură-cască.

Șezătorile erau un mijloc de întrecere în lucrări, un loc de distracții în comun, dar și locul unde se discutau toate întâmplările din sat și unde se califica toți și toate după merit, după părerile fiecăruia.

Feciorii se îndeletniciau, alături de fete, cu cusutul sumanelor, cioarecilor și mai ales cu împletitul palelor, pentru pălării; — pălării ce se faceau de mâna lor, fără să dea bani pe ele, cum facem astăzi. — Era o cinste pe gospodarul și gospodina care nu cumpăra nimic din târg, totul era făcut de mâna măiastră a lor. Și câte câștigii n'au luat ființă, din cunoștințele tinerilor, cu ocazia șezătorilor!

Șezătorile era societatea de selecție și critică a satului, de care prea puțin scăpa.

Vai de nevasta sau fata, care n'avea spor la tors, s'au li era somn, mai multe seri de-a rândul! O știa tot satul că-i leneșă, o râdea în față, cotindu-se unele pe altele și arătându-o, cum se face de răs, în societatea lor.

Feciorii mai răsăriți, depăneau câte o poveste, cu smei și feciori de împărat, în sfârșitul fusului, încât numai focul din vatră și cântecul fusului se mai îngânau, iar ceasul arăta grăbit ora 2 din noapte, când fiecare trebuia să se îndrepte spre casele lor cu lucrul făcut.

Duminica, la hora satului, să fi îndrănit cineva, să vină cu vr'o cămașă sau haină de târg, că era de răs la toată comuna, arătat cu degetul și desconsiderat: un leneș al satului! Cum a intrat în horă, își auzea cântecul:

*Mândru lelea s'a gătat,
Cu haine de cumpărat
Casa-i e nemăturată,
Ea-i cu haine dela șatră.*

*Și-a vândut badea grâu,
Să-și cumpere cofocul;
Rămâne și nemâncat
Numai fie 'ntâl în sat.*

N'a trebuit legăturilor să vină cu ordine să mărească și sporească cultura și lucrul cânepei și inului c'an zilele noastre, că desconsiderația satului era mai grea palmă pe obrazul fiecăruia decât orice amendă a legii.

Să ne întrebăm, care-i atunci cauza că femeia de astăzi nu mai e harnică cum era femeia din trecut și nici nu caută să se hărniciească?

Cauza o putem constata, fiecare dintre noi dacă nu umbăm cu ochii închiși și dacă trăim în mijlocul poporului dela țară.

Femeia de ieri ducea într-o mână sapa în umăr traista cu mâncarea și brațele copilului odată cu răsăritul soarelui. Și era mulțumită se considera cea mai de cinste și cea mai harnică, cu cât putea să plece la lucrul câmpului mai de dimineață.

Astăzi, la ea mai mare parte dintre femeile e rușine să ducă sapa pe umăr, o pune în căruță până la câmp, sau dacă o duce ea, o duce la subsoară, să nu fie observată de lume și desconsiderată de trecătorii satului cu care se întâlnește. Cu un cuvânt portul uneltelor agricole, cari aducea cinste părinților noștri, belșug în casă, hambare pline, pentru o parte din noi au ajuns rușine. Cine se rușinează de lucru și de portul uneltelor, să nu se rușineze de mizerie, de lipsuri și să nu se plângă că timpul e rău, că pământul nu produce, sau că nu-l dă Dumnezeu, de aceea n'are ce-i trebuie.

Să vedem, de unde vine această boală?

E așor de înțeles.

Femeia de azi a lăpădat portul curat, frumos și estin al mamă-sa, și a împrumutat mătasurile comercianților streini de neamul nostru, cu bani grei. Cămașe curate din cânepă și în cusută de mâna ei, s'a înlocuit cu combinașon și bluza de mătăasă cumpărată de-a gata. Local opincilor, cântate altă dată de „Leul de la Șești” care a fost marele luptător național Dr. Vasile Luca, s'au transformat în pantofi de lac și ciorapi „Ady”.

În sărbători, pe străzile satelor noastre, nu mai întâlnești fete și neveste române, cu atâdată, ci domnișoare și doamne, cu ruj pe buze și pudră pe obraz, căreia trebuie să-i spui: „Sărat mâna” și să-ți răspundă „Bon jour”. Apoi azi domnișoară și doamnă, iar mâine să ducă sapa pe umăr nu-i convine, că o vede preoteasa și dascălița și nici ele nu merg. Și meargă desculță li e rușine, apoi ghetete de lac se strică prin bulgări, însă, ca să le împacă pe amândouă, merge încălțată prin sat, iar dela marginea satului, desculță toată ziua, că n'a vede nimeni.

Apoi să mai samene cânepă și in? Doar trebuie culeasă, lucrată la arșița soarelui, la bătaia vântului, care îngreșe și doar nici vecinele ei nu o lucrează. Dece să fie ea mai harnică decât ele, doar cum învinge să cumpere haine de târg Maria lui Gheorghe și Săfta lui Botez, ca să nu poată, fără nimica?!

Na știu ce spuneți Dvoastră, dragi cititori, însă mie mai dragă mi-a fost țărâna cu opincile, haine făcute de mâna ei, scoțând la pășune și bol, decât domnișoara de azi, cu pantofi de lac, rochia de mătăasă, în urma unei vaci slabe sat în urma a două capre.

E timpul, mai mult ca oricând, să ne întorcem la portul național al părinților noștri, frumos și puțin costisitor, și să lăsam mătasurile ce s'au introdus în viața noastră numai de către străini, cu gândul de a ne stoarce tradiția pentru nimica și a vinde mătasurile cu bani grei, trăind ca păduchii pe spatele noastre.

Trăim timpuri grele, când trebuie să avem alte gânduri, nu ale luxului, adunând bani albi pentru zile negre.

Să muncim cânepa și inul, din dragoste, nu din ordin, și să îmbrăcăm familia și casa cu lucrurile mâinilor noastre, lăsând să rădă comercianții de noi, cu lucrurile nevândute, călă la urmă, vom râde noi, și cine râde în urmă, râde mai bine.

Prin aceasta am crește și copiii noștri în spiritul vremii, făcând din ei gospodari harnici, economi, buni agricultori și crescători de vite, ca părinții noștri (cari nu vând grâu, să mănânce mălaiul, ca să cumpere rochia de mătăasă și pantofi de lac la nevastă).

Acesta-i leacul, cu care se poate vindeca boala luxului, dacă vom asculta de conducătorii satelor noastre, cari se străduiesc să ne facă numai bine.

Și. Pop., inv.
Vărădla-Careț

De când umblu la ospete
Mi-am făcut din furcă bețe
Și din caier spălătoare
Și spăl mâța pe picioare.

Socăciță lungă-n dește,
Carne-n oală nu mai este,
Socăciță lungă-n cioc,
Carne-n oală nu-i de loc.

Dragul meu de ceteraș
Cadă-ți pielea de pe nas,
Să rămână nasu gol
Ca o muche de topor.

Focul tău de ceteră,
M'ai scos din biserică,
M'ai scos dela rugăciuni,
M'ai băgat între minciuni,
M'ai scos dela liturghie,
M'ai băgat într-o prostie.

Rumeneala din potică,
Face pe mândra voinică,
Rumeneală de-un crețar,
Face pe mândra husar

Tu mândruță, ochii tăi,
I-a uns maică-ta cu clei,
Să-mi pui capul după ei.
Mândruțo, buzele tale,
Le-a uns maică-ta cu miere,
Să-mi pui capu după ele.

La mândruța laudată
Joacă purecii pe vatră,
Și șoarecii pe cuptor,
Broaștele pe răschitor.

Mândruța care-i mândruță,
Trece Dunărea desculță,
Dar care-i o blăstămată,
N'o trece nici încălțată.

Hai mândruțo să fim dragi,
C'amândoi suntem săraci,
Hai mândro să ne iubim
C'amândoi ne potrivim
Și la ochi și la sprâncene,
Ca și doi porumbi la pene;
Și la ochi și la uitat,
Ca doi porumbi la sburat.

Tu mândruțo de demult,
Uită-mă, că eu te uit,
Eu badiță te-aș uita,
Dar și-a fost dulce gura,
Gura, dulce ca mierea,
Nu te uit până-i lumea;
Gura dulce ca zaharu,
Nu te-uit până-i amaru.

Culese de IONEL COMAN, din com.
Deag, județul Târnava Mică

CUM STA LUMEA SI TARA

Țara în război

Pe când scriem noi aceste rânduri se află în război. Trupele noastre, de oastea germană au trecut Prutul.

Armata română, care luptă împreună cu trupele germane pe frontul dela Mureș pînă la Carpați este pusă sub comanda generalului Ion Antonescu.

Telegramele cari vin de pe acest front vestesc că pretutindena au început luptele.

Cine conduce guvernul

Luând comanda trupelor germano-române de pe front, dl general Ion Antonescu a numit pe dl prof. Mihail Antonescu ca vice-președinte al guvernului. Domnia Sa va conduce guvernul pe timpul războiului.

Lupta împotriva masoneriei

Francmasoneria sau cum i-se mai spune masoneria este dușmanul cel mai rău al bisericii și al rîndaelii într-o țară.

Această societate lucrează pe ascuns și este răspândită în lumea întreagă.

Pînă în anii trecuți francmasoneria a lucrat liberă și la noi în țară, fără să se teamă de asprimea legilor.

Între francmasonii din România au fost mulți funcționari, politicieni și miniștri din toate guvernele.

Vremurile cari au venit au îngredit lucrarea francmasoneriei și membrii ei au fost luați la ochi.

Guvernul de sub conducerea dlui Antonescu a început lupta pe față pentru eradicarea masoneriei.

Înainte de aceasta, dl general Antonescu a arătat că nici un membru al guvernului de sub conducerea Domniei Sale nu a fost înscris în societățile masonice. Pe aceia cari au spus despre membrii guvernului că ar fi masoni, dl general i-a trimis în judecată.

Înțelegerea germano-turcă

Pe frontul diplomatic, adică în legarea desfacerea prietenilor și alianțelor, Germania a câștigat în zilele acestea o mare victorie.

Ministrul german, dl von Papen a știut așa de bine să învîrtă lucrurile și să se folosească de biruințele Germaniei, că a desfăcut alianța dintre Turcia și Anglia și a încheiat un pact de prietenie între Turcia și Germania.

Luptele din Siria

Războiul din Siria, pornit între vechii tovarăși de arme, Englezii și Francezii, se poartă cu mare înverșunare.

Luptele au fost mai mari în apropierea Damascului și în jurul aerodromului dela Mazze.

Frontul sirian se întinde dela țărmul mării și pînă la Gebel Druzze. Dealungul acestui front se dau lupte sălbatice. În multe părți trupele franceze, credincioase guvernului, au izbutit să cucerească poziții luate din mîna Englezilor.

Ultimele știri venite de pe acest front vestesc că trupele engleze au izbutit să pună mîna pe orașul Damasc, capitala Siriei.

O carte albă germană

Ministerul de externe al Germaniei a publicat o nouă „carte albă“, în care se arată, cine poartă vina războiului din Sîrbia. Se spune în această carte că Sîrbia s'a lăsat amăgită de făgăduelile politicienilor englezi și de aceea a început războiul împotriva Germaniei.

Luptele dela Sollum

În Africa s'au dat în săptămîna aceasta lupte crîncene. În Cirenaica, la Sollum, Englezii au încercat în zilele acestea o mare ofensivă. Bătălia dela Sollum a fost grea. Englezii au adus aici trupe numeroase, care blindate, tancuri și tunuri.

După patru zile de lupte grele, trupele engleze au fost silit să se retragă.

Biruința germană dela Sollum a avut răsunet mare, în toate țările.

Se rup legăturile dintre America și Germania

O vreme Americanii au tot căutat prilej de ceartă Germaniei, pentru a putea intra în război alături de Anglia.

S'au adus în acest scop mai multe legi, cari toate legau Statele Unite de Anglia și le puneau în stare de război cu Germania.

După scutundarea unui vas american, care a fost pus în vina Germaniei, guvernul Statelor Unite a căutat să mai ale și alte motive de nemulțumire. Așa au hotărât să închidă toate consulatele germane din Statele Americii, pentru că, ziceau ei, lucrau pe ascuns împotriva Americii.

Drept răspuns la aceasta, guvernul german încă a hotărât să închidă consulatele americane din Germania și din toate țările ocupate de puterea germană.

S'a arătat că membrii acestor consulatelor au lucrat de multă vreme împotriva Germaniei.

Politica Japoniei

În răsăritul îndepărtat Japonia este o mare putere, care dă mult de gîndit și Americii, fiind această țară strîns legată de Germania.

Prin conducătorii ei, Japonia a declarat că urmează politica hotărâtă prin pactul tripartit.

Față de China, această țară duce aceeași politică veche. Se știe că în China sunt două guverne. O parte din China este condusă de guvernul din Nancking și este prieten cu Japonia, iar o altă parte este condusă de guvernul generalului Ciang-Kai-Schek și este în stare de război cu Japonia.

Cuvîntarea amiralului Darian

Într-o cuvîntare rostită la radio, amiralul Darian, vice-președintele guvernului francez, a cerut soldaților francezi, cari luptă alături de Englezi în Siria, să pună jos armele și să treacă de partea armatei franceze de sub ascultarea mareșalului Pétain.

Bunurile țărilor europene sunt „înghetate“ în America

Pregătirile, pe cari le face America, vestesc toate că această țară așteaptă să intre în război.

Mai în zilele trecute guvernul american a adus o lege prin care a oprit să mai iasă din America toate bunurile țărilor europene. Legea aceasta spune că bunurile statelor europene sunt congelate în America, adică cu alte cuvinte sunt înghețate pe pămîntul american și nu mai pot fi duse din America.

Au fost scutite totuși dela legea cu înghețarea bunurilor anumite țări, ca Rusia, Finlanda, Portugalia, Spania, Suedia și Elveția.

Americanii fac manevre mari

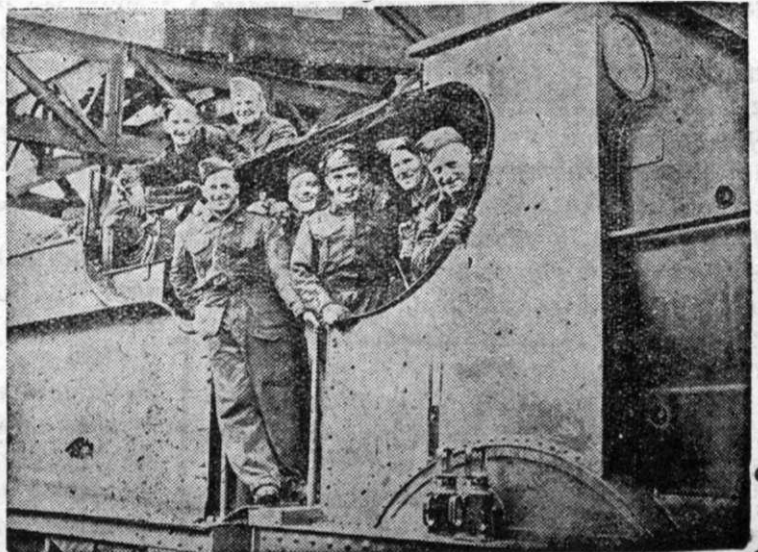
De câteva zile armata și marina americană a început să facă mari manevre.

Se spune că se fac încontinuu noi înrolări și Americanii se silesc să-și sporască numărul vapoarelor și marinarilor într-o măsură cât mai mare.

Plătiți-vă, foarte mult Vă rugăm, abonamentele. Avem mare nevoie de bani!

În drum spre front

Soldații pleacă spre front. În curînd ei vor ajunge în vîjelia gloanțelor și a obuzelor, departe de casa și moșia părintească. În chipul de față se poate vedea un grup de soldați, plecînd veseli și bucueroși la luptă.

Grija de plugari

— a dlui General Antonescu —

Intr'o țară de plugari, cum este țara noastră, este un lucru firesc, ca în primul rând, grija aceloră dela conducere să se îndrepteze spre plugari. Plugarul este doar talpa țării, temelia pe care se sprijină întreaga viața economică a țării. Fără munca lui binecuvântată, aducătoare de pâine și belșug n'am putea trăi și ne-am prăpădi.

Ajunge numai un singur an rău, un an bătut de ploaie, de înghețuri și brume timpurii, pentruca întreaga viața țării să se resimtă.

De lucrul acesta și-au dat seama toți aceia cari au fost la conducere, cari au avut în mână conducerea acestei țări. Era și prea împede lucrul ca să nu se vadă, că belșugul ogoarelor înseamnă belșug pentru toată țara, pentru toți locuitorii țării.

Și plugarul lui s'au adus laude pentru munca lui. A fost sfătuit să-și cultive cât mai bine pământul. S'au scris pentru plugari chiar și cărți pline de sfaturi, îndemnuri și învățăminte frumoase. S'au făcut pe alocurea și școli de plugărie, în care tinerii fiți de plugari să învețe să-și are și să-și samene cât mai bine ogoarele pârîntoșii. S'au vorbit și s'au pus la cale multe lucruri bune în țara aceasta pentru plugărie, dar plugăria tot n'a înaintat.

A lipsit ceva. Gândul bun de a ridica plugăria, a fost la conducători, aproape la toți. A lipsit însă ajutorul și încă ajutorul de aproape.

Plugarul, pe lângă sfaturi luminate, date de oameni pricepuți, cari din când în când au mai ieșit și pe ogoarele lor, i-a mai trebuit încă ceva: capitalul. I-a lipsit banii cu cari să-și cumpere semințe bune și alese, vite bune de muncă, unelte potrivite și mașini, așa cum spuneau sfaturile date cu atâta bunăvoință de inginerii și agronomii trimiși pentru luminarea lui. Și i-au mai trebuit prețuri bune la rodul muncii lui, piețe sigure, unde să-și poată desface produsul ogoarelor lui.

Au fost ei și ani buni de belșug și rod mult, când recolta a fost poate peste așteptări, chiar și peste așteptările și socotelile oamenilor cu carte. Plugarul nu s'a săltat însă nici atunci din nevoile lui. N'a cunoscut prea mult din belșugul holdelor și lanurilor, cu cari îl milușea Dumnezeu. A rămas tot în starea veche de sărăcie și lipsă.

Trebuiau leucite mai întâi vechile răni, pentruca plugăria să poată porni pe drumul cel bun. Vremile aspre, de crâncenă și amară durere și lipsă au făcut să ne întorcem înapoi către plugari. Dela ogoarele lor acoperite de lanuri de grâu și porumb țara își așteaptă mântuirea în ceasurile de acum, ajutorul și sprijinul pentru cucerirea drumului de mână.

Cavântul adresat ultima oră de Generalul Antonescu către săteni spune împede că lipsurile de cari a suferit până acuma plugăria vor fi împlinite. Plugarii nu trebuie decât să se strângă în obștii sătești pentru lucrarea pământului. Aceste obștii vor primi dela Stat ajutorul și sprijinul trebucios, adică semințele unelte și mașini bune, pentru a-și munci mai bine pământul. Tot Statul se va îngriji apoi de recolta lor ca să fie vândută cu preț bun.

În curând se vor clădi fabrici pentru prelucrarea produselor plugărești, unde plugarii să poată munci și unde să-și poată vinde cu prețuri mai bune recolta lor.

Prin obștii se vor înflința grojduri de creștere a vitelor de soluri mai bune și Statul va ajuta cu bani și material aceste obștii.

Gândul bun al dlui general, dacă nu se va opri aici, poate înfăptui lucruri frumoase în țara aceasta. Plugarul va ajunge și el la o

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Slobă la Blaj pentru reușita războiului. Duminică 22 Iunie după amiază la ora 5 s'a făcut la Blaj, pe balustrada Catedralei, o slobă dumnezeiască pentru reușita războiului. Păr. prepozit capitular Dr. Victor Macavei, înconjurat de canonici, a slujit o slobă bisericească, pentru biruința armatei noastre. Apoi a vorbit păr. profesor dela Academia Teologică Dr. Dumitru Man către poporul adunat iară colonelul Atanasiu către armată. A fost această slobă un binevenit prilej de a ne arăta dragostea față de Regele, Generalul Antonescu și do aliași noștri.

Papa are vapoare proprii. Am arătat în mai multe rânduri în gazeta noastră că Preafericitul Părinte dela Roma își are țara lui proprie, unde nu-l poruncește nimenea. Țara Sfântului Părinte e cea mai mică din lume, constă numai dintr'o biserică, o casă și o grădină. Această țară își are trenul ei propriu cu gară în regulă, postul său de radio-emisiune, iar acum mai nou și portul său de vapoare, care se numește Civitas Vechia. Deocamdată Sfântul Părinte n'are decât 5 vapoare comerciale, care îl aduc de mâncare lui și cardinalilor și teologilor și profesorilor cari se țin de Statul Papal, care se numește „Cetatea Vaticanului”.

Preasfințitul dela Baia Mare în pelerinaje. În circularul său cel mai nou Preasfințitul Dr. Al. Rusu dela Baia Mare anunță că va lua parte la toate pelerinajele ce se țin în dieceza sa și îndeamnă pe toți credincioșii să fie neșminti acolo.

Ce scriu alții despre noi. Revista „Glasul Tineretului” din Dârste-Brașov scrie în Nr. 9 anul I, din Iunie 1941, la pag. 15 următoarele: „Unirea Poporului” an XXIII no. 16. Foarte de cultură pentru sate și orașe, cu cele mai bogate știri din țară și străinătate. A reușit să fie cea mai răspândită foaie. Apare sub talentata conducere a dlui dr. Iuliu Maior și redactor Sever Barbu.

Cum iubește gazeta! Un soldat de al nostru ne scrie dintr'un oraș din Vechinul Regat că a auzit că ne luptăm cu mari greutăți la gazetă. „Decât să se prăpădească gazeta, mai bine să mor eu!”, spune el. Iți mulțumim, camarade, pentru dragostea ce o nutrești față de această gazetă.

Pentru școala confesională. Preasfințitul Dr. Al. Rusu dela Baia Mare pune în vedere credincioșilor săi, în cel mai proaspăt circular din 22 Mai 1941, că se străduiește din răspuțeri să înființeze școli confesionale în toate satele eparhiei sale. În acest scop credincioșii se vor îngriji de local de școală corespunzător

viață mai bună, la o înflorire materială, la o stare mai luminată, la o dreaptă răsplătă a trudei lui.

Să dea Dumnezeu ca măsura dlui general să îndrepte multe din neajunsurile de cari suferea țara aceasta și plugăria română, să adăcă un strop de nădejde pentru un trai mai bun și în ochii aceloră, cari sunt însași nădejdea acestui țării, plugarii.

de locuință pentru învățător ori de 500 penghei la an, drept chirie, de cel puțin 10 la sută din salariul învățătorului, ceea ce ar fi cam 240 penghei pe an; apoi de plata la fondul de pensuni, ceea ce ar face 16.320 penghei la an. — Toate aceste cheltuieli în banii noștri la 24.096 lei la an. Până la 30 Iunie 1941 fiecare parohie e dator să răspundă episcopului dacă e în stare ori nu a plăti această sumă la an. La noi, unde când se vor face pregătiri pentru școala confesională?

Întâlnirea de 50 de ani. Absolvenții din 1891 ai Școlii Normale de Învățători din Blaj s'au întrunit la Blaj în ziua de 22 Iunie la 50 de ani după ce au scăpat de școală. Din cei 26 absolvenți mai trăesc 10, dintre cari însă nu s'au prezentat decât 6, și anume: Andrei Rusu din Sânger-Turda, Teodor Trămbițaș din Poiana-Turda, Vasile Trămbițaș din Țâlna-Alba, Ioan Pop din Papiu Ilariu-Turda, Nicolae Ursu din Brad-Sibiu și Petru Andrea din Alecuș-Alba. Întrunirea a fost în seara zilei de 21 la Hotel Central din Blaj. Duminică în 22 Iunie au mers cu toții la biserică parohială, unde au ascultat sf. liturghie și părăstasul slujit de protopop Iuliu Busoiu și de păr. paroh Vasile Cristea. După banchet au vizitat mormintele foștilor profesori. Au petrecut câteva ceasuri de frumoase amintiri în acest oraș istoric și cultural.

Bătăia cu biclul în India. Pentru a liniști pe locuitorii Indiei, cari în vremea din urmă au început să ridice capul, stăpânirea engleză a crezut de bine să introducă iarăși pedeapsa bătăii cu biclul. Pedeapsa aceasta este foarte veche și nu se mai folosește în mod oficial în țările cari se socotesc civilizate. Se vede însă că Englezii socotesc, că aceasta este mijlocul cel mai potrivit pentru potolirea poporului indian și de aceea se întorc la pedeapsa veche.

Pentru monumentul dela mormântul lui Al-Lupeanu-Molin am primit dela dl Vasile Opreșor din București suma de Lei 100. Bunul Dumnezeu să-i răsplătească familia.

Un avion cu 15 călători se prăbușește în flăcări. Nenorocirea aceasta s'a întâmplat Miercuri, pe câmpul de aviație dela Băneasa. Un avion, care făcea cursa între București și Sofia, pe când se ridica să plece la drum, s'a prăbușit dela o înălțime de 150 metri. La ciocnirea cu pământul avionul a luat foc și a ars în întregime. N'au mai putut fi scăpați dela moarte nici cei 15 călători cari se aflau în avion. Au ars și ei.

S'a omorât pentru că era silist să plece în Ungaria. Lucrul acesta l-a făcut săteanul Iosef Maloșevschi din comuna Iacobbești de lângă Suceava. Fiind silist de celălalt membru al familiei să plece în Ungaria, el s'a hotărât să-și pună capăt zilelor. Fapta aceasta n'a dus-o la îndeplinire așa cum ar fi făcut-o un alt semen de al nostru. Iosef Maloșevschi n'a bătut nici zeama de șoricoalcă și nici nu s'a spânzurat, ci și-a bătut un piron în cap. El a lăsat o scrisoare, în care spune că este în toate mințile, dară mai bine se omoară, decât să plece în Ungaria.

L-au lovit cu capul de o peatră până l-au omorât. Un omor cumplit a fost săvârșit în zilele trecute, de mai mulți tineri, la marginea orașului Bacău. Pe când tânărul V. Mândriță, de fel din comuna Sâncești, se întorcea dela târg spre casă, la marginea orașului, a fost atacat de cinci feciori din același sat cu el, cu cari era în dușmănie de mai multă vreme. Ca să nu strige ajutor, aceștia i-au astupat gura cu niște cărpe, apoi au început să-l

de pietrele din marginea drumului, până la omorît. După această ispravă ucigașii și-au răzbit de drum, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Un căruțaș, care trecea pe acolo, a ridicat trupul celui ucis și l-a dus acasă, unde a înmormântat stăpânirea. În câteva ceasuri au fost trimiși toți ucigașii și trimiși la închisoare, ca să și primească pedeapsa.

Darul domnului Musolini. Ducele Musolini, șeful Italiei, a făgăduit să dea lapte pregătit anume, cu care să fie nutriți copiii greci din Atena. Darul domnului Musolini a fost mult lăudat de toate gazetele grecești, căci se asigură prin el hrana a mil de copii săraci, în mai multe luni de zile.

Pentru unul o sută. Războiul își are el legile lui și încă legi foarte aspre. Pentru a păstra ordinea în Bosnia, stăpânirea a poruncit ca, pentru fiecare soldat omorît, să se plătească o sută de Sârbi.

Preoții catolici germani nu fac armată. Conducătorii armatelor germane au anunțat că preoții catolici germani nu fac armată. Un număr de preoți catolici sunt înroșiți în armata germană ca preoți militari. Până acum au fost omorâți în acest război cinci preoți.

† Preuteasa văduvă Elena Chinezu n. Ceușianu a răposat în Domnul, împlinind tocmai 77 de ani de viață și 19 de văduvie, în ziua de 10 Iunie, ora 20,30 la Blaj. Răposata a fost văduva preotului Ioan Paul Chinezu de la Malorești și mai târziu la Iernuțeni jud. Mureș. A avut 12 copii, dintre cari 5 au murit pe câmpul de luptă, iar unul, părintele Liviu Chinezu, este profesor la Academia Teologică din Blaj. Inmormântarea i-s'a făcut joi în 12 Iunie ora 3 după amiază, din „Casa Domnului”, condusă fiind la groapă de 5 preoți și 2 diaconi. Facă-i Dumnezeu parte cu dreptii!

Costan-chiri-iacob

Nome șod, dar adevărat.

Era cel dintâi născut la părinți, a căror bucurie era cu atât mai mare, cu cât cea dintâi odraslă a lor era un dolofan de bălat, sănătos, pleptos și gras, de trăgea în cumpănă cinci kîlo. Tatăl său, Constantin, îl cântărise încă în ziua în care s'a născut, căci din întâmplare avea „cântarul” acasă, căci numai ieri cântărise niște sămânță de trifol.

Când erau să-l ducă pe bălat la biserică să-l boteze, se născu o mică neînțelegere între sofi. Tatăl voia să fie numit Constantin, căci așa se numea și el. Mama voia să fie Chirion, căci așa chema pe tatăl ei — fie lertat —, iar mănașa, care era nevasta cantorului, îi sfătui să-i dea numele de Iacob, căci era născut în ziua de 23 Octombrie, când se prăznuiește pomenirea sfântului apostol Iacob, fratele Domnului.

Nașa și moașa spuseră preotului despre neînțelegerea ivită între sofi din cauza numelui și cumcă nici acum nu erau încă de o părere, și pentru aceea — stăruia nașa —, ca să nu fie mânia între ei, să nu fie copilul nici Constantin, nici Chirion, ci să fie Iacob, căci în ziua sfântului Iacob s'a născut.

Preotul se gândi puțin, și ajunse la socoteala că toate se pot împăca foarte ușor, adecă să-i dea copilului toate trei numele a ceea, iar părinții vor folosi apoi pe care le va plăcea mai mult. Așa și rosti în sfânta slujbă:

— Botează-se robul lui Dumnezeu Constantin-Chirion-Iacob, în numele Tatălui, și al Fiului, și al Spiritului Sfânt. Amin. —

După botez, tatăl îi zicea copilului „Dinucu”, mama îi zicea „Onucu”, iar nașa îi zicea „Buțu”. Și așa rămase copilul, cu trei nume, până când merse la școală. Învățătorul îi zise pe nume, adecă precum era scris în protocolul botezașilor: „Constantin-Chirion-Iacob Cojocariu”. Și Costanchiriacob a rămas până în ziua de azi.

Era un copil deștept. Avuse mai mulți frați, dar nici unul nu-l întrecea în istețime. Ba nu numai în sat, ci nici în satele dinprejur, nici unul de seama lui nu-l întrecea în istețime, iscusință și hărnicie. Învățase rotăritul și făcea niște care și căruțe, de-ți era mai mare dragul să te uiți la ele.

La timpul său se însurase, și Dumnezeu îi dăruie cu o femeie tot ca el de bună și de hărnică, și cu nouă copii, adecă șase feciori și trei fete. Li crescă pe toți bine, și-i așeză pe toți. Pe feciori adecă pe toți îi făcuse meseriași, căci zicea el, că e bine ca omul să mai știe ceva pe lângă a săpa și a scormoni pământul, ca să aivă cu ce se ocupa măcar în vreme de iarnă și de ploale. Pe fete le măritase tot cu meșteșugari harnici, așa că în județ aproape toți meșteșugarii mai de seamă erau feciori, sau gineri de-ai lui Costanchiriacob.

(Va urma)

N. Lupu

Cluj / Plante de leac

ce se culeg în lunile Iunie și Iulie

În aceste două luni culegem cele mai multe plante de leac. Tocmai pentru că aceleași plante le culegem în amândouă lunile, le-am scris la oaltă.

Flori de arnică, cărula i se mai spune podbeal de munte iar în unele părți carul zănelor. Crește în regiunile muntoase, are niște frunze mari rotunde și înflorește flori galbene aurii. Nu este bine să se folosească această plantă la leucirea boalelor, căci este otrăvitoare. Cine o adună este bine să o vândă cooperativelor ce adună plante de leac.

Flori de naibă de grădina, dela care în luna trecută am adunat frunze. Florile acestei plante au aceeași putere de vindecare ca și frunzele. Boalele în cari se folosesc aceste flori le-am spus în luna Mai.

Mușetelul sau romanța În aceste luni continuăm strângerea florilor de romanța. La ce le putem folosi, am scris în luna Mai.

Flori de soc, Socul crește pe marginea pădurilor și pe margini de apă. Înflorește flori albe pe cari le adunăm când sunt bine înflorește. Florile le uscăm la umbră și le folosim în următoarele cazuri: o mână de flori la 1 litru de apă și avem un ceal ce-l dăm celor răciți și răgușiți. Acest ceal aduce asudarea. Cu el putem spăla rănille și bubele de pe piele. Celor care sunt bolnavi de brâncă (eziperel) li se fac înfășurături cu cărpe udete în ceal de soc. Cealul din coaja de soc se mai dă și celor cari au dureri de stomac. Boabele de soc când sunt coapte se fierb în miere și se dau celor bolnavi de stomac.

Florile de telu cu cari putem să înlocuim cealul adus din țări străine. Cealul făcut din aceste flori este și hrănitor și vindecător de multe boale. Acest ceal aduce liniște celor nervoși și celor ce tușesc mult. Celor răciți le aduce asudare. Copiilor mici cari nu au somn și plâng mult li se fac băi calde cu flori de tel (cam o jumătate kg. flori la o bae).

Flori de sunătoare (pojarniță). Crește prin fânețe și pe marginea apelor. Are flori galbene aurii. Cealul făcut din flori de pojarniță aduce alinare celor bolnavi de stomac. Din florile de sunătoare plămădite în untdelemn se face alina numită unt de sunătoare, din acest unt iau câte o linguriță cel ce au dureri la capul pieptului, arsuri pe piept și cel bolnavi de ficat și splină. Unii oameni folosesc cealul la copiii ce au limbrici. Cealul de flori de sunătoare și flori de coada șoricelului se dă copiilor ce scapă udul în pat noaptea.

Flori de lumînrică (coada vacii), plantă ce crește prin fânețele umede și prin tufișurile de pe marginea apelor. Crește înaltă de 1 m. și ceva, și are florile așezate numai pe vârful tulpinei. Ele au culoarea galbenă. Le uscăm la umbră acoperite cu o pânză, pentru că să nu se păteze la soare. Cealul făcut din aceste flori îl dăm celor ce tușesc și nu aruncă tusa, celor răciți, celor răgușiți și celor ce au boli la bășica udului.

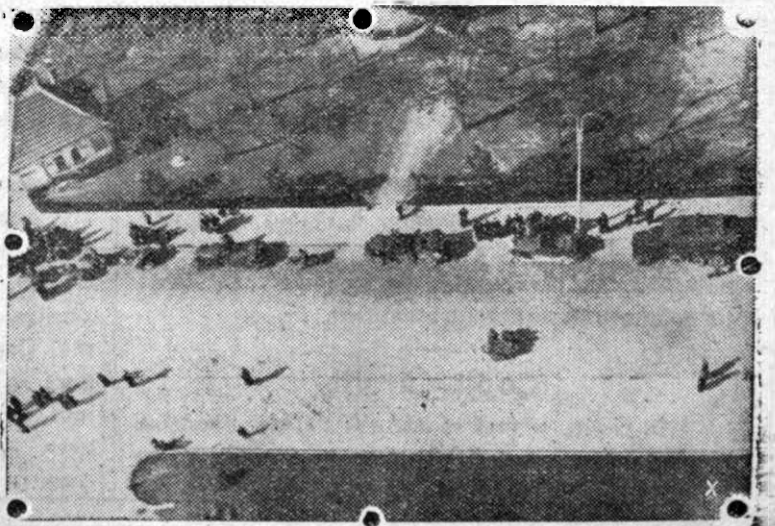
Frunze de izmă. Izma este cunoscută pentru mirosul îmbătător ce-l are. Cealul făcut din frunză de izmă este bun la boalele de stomac, mistuire grea și vărsături. Acest ceai liniștește pe cel nervoși și celor ce sunt răciți le aduce asudarea, iar celor ce nu pot dormi le aduce somn dacă este beat înainte de culcare.

Izma broaștei ce crește prin locurile umede aduce alinare durerilor celor ce au bătăe de inimă. Frunzele de izmă ținute într'o sticlă în untdelemn timp de 8 săptămâni ne dă un ulei, cu care frecăm încheieturile dureroase (mătrice). Tot cu acest ulei alinăm durerile de urechi (năjit) picurând în ureche 2 picături din el. Cu frunze de izmă facem oblogeli copiilor ce suferă de dureri de mațe.

Frunze de salvie (jale de grădina). Plantă

Trupe în marș

Trupe motorizate germane în marș. Nimic nu le poate opri din mersul lor năpraznic de cucerire. Drumul lor este un drum de toc și biruință. Chi-pul acesta este după o fotografie luată din avion.

cultivată prin grădini pentru mirosul frumos ce-l are. Inflorește florile de culoare albastră sau albă. Ceaiul făcut din frunze se dă celor ce suferă de stomac. Pentru că acest ceai întărește, se dă oficioșilor ce asudă noaptea, pentru a șopri asudarea. Tot cu acest ceai se spală rănille și bucele de pe piele, iar cu frunzele opărite se fac obișnuiți (legături) celor ce au gălci și ulme. Vinul în care sunt puse frunze de salvie se dă celor nervoși (o mână frunze uscate puse într'un kg de vin și ținut așa 8 zile). Dacă frecăm dinții cu frunze verzi de salvie, acela se face numai decât albi și strălucitori, iar praful făcut din frunze uscate este folosit la facerea prafului și pastelor de dinți.

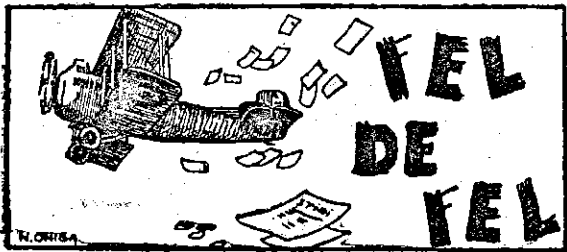
Frunze de măsălarică care este foarte otrăvitoare dacă este folosită de noi. Cel mai bun lucru este a le strânge și vinde cooperativele de valorificare a plantelor de leac.

Frunzele de mărădună și de laur (clumăfae) sunt iarăși foarte otrăvitoare, este bine a nu le folosi ci a le aduna și vinde cooperativele care dau un preț foarte bun pentru ele.

Coadă calului, ce crește prin fânețele umede și nisipoase. Ceaiul făcut din tulpină de coada calului îl bea cel ce scuipă sânge, cel ce suferă de răunchi și se mai dă și celor bolnavi de tuberculoză, câte o ceașcă pe zi. Zeama stoarsă din iarba verde vindecă bucele de pe piele, iar ceaiul făcut din coada calului, pelin și boabe de leuper curăță nisipul din răunchi. Praful de plantă uscată vindecă rănille și oprește curgerea sângelui.

Frunze de pelin. Pelinul crește prin grădini. Ceaiul făcut din frunze de pelin este bun de cel ce n'au poftă de mâncare și întăritor al corpului. Cu frunze de pelin se face vinul de pelin. (O jumătate de deți de spirt, o mână de frunze și 1 litru de vin). Amestecul acesta este ținut așa 10 zile, apoi dăm câte 3 linguri pe zi celor bolnavi de friguri, celor cu pântecul umflat și celor ce n'au poftă de mâncare. Frunzele de pelin mâncate verzi scot viermi din mațe. Tot din frunze de pelin și untdelemn pregătim un ulei care are puterea vindecătoare în boalele de stomac.

Roșcovei I. Obreja

Cea mai mare căldură din lume

este în așa numita „Valea Morții” din California, o țară din America de mijloc. Acolo căldura nu scade nicicând sub 39 grade. Și mai cald este însă în Aziza din Libia (Africa), unde căldura cea mai mică de peste an este de 58 grade.

Nebunia se vindecă cu friguri

Cea mai nouă metodă de a vindeca nebunia este prin friguri. Medicii iau germenul boalei de friguri rele dela țânțari și-l bagă într'un ac în sângele nebunului. Numai decât se produce în trupul nebunului o foarte mare căldură, de 40—41 grade, care omoară germenii nebuniei. În forma aceasta s'au vindecat deja de nebunie foarte mulți oameni.

Copii dăruți

În Siam, o țară din Asia, căreia i-se zice mai nou Thailand, e dăruți că mamele, cari au prea mulți copii, li dăruiesc sau vând unui bo-

gătaș, care are datoria să-i crească. Acest obicei de a vinde sau dăruți copiii nu este un mijloc de a scăpa de copii, ci se face din adevărată iubire de părinți, cari doresc ca viața copiilor lor să fie mai ușoară decât cea dură de ei.

Un singur om a zidit o casă cu trei etaje

Hirnicia face minuni. Aceasta o vedem zilnic. Unui funcționar din Japonia cutrămurul i-a nimic casa și tot avutul. Atunci s'a hotărât să-și zidească el însuși o casă din beton armat, casă pe care să nu o poată dărâma nici cutrămurul cel mai cumplit. A început a zidi în 1927, și numai după ce venia acasă dela slujbă. A folosit cu totul 16 000 kg. de ciment, 10 mii kg. de fier, iar casa întreagă i-a costat 25 mii Yen, pe cari i-a câștigat prin munca sa proprie. Astăzi are o casă cu trei etaje și mulțumirea sufletească de a și-o fi zidit el însuși.

Mulțumită publică. Curatorul bisericii române unite din *Bogatul Român* (jud. Sibiu) aduce și pe această cale celea mai sincere și mai vii mulțumiri dlui *Iuliu V. Albin* din Zătna, pentru darul de 3000 Lei (trei mii) făcut bisericii noastre de Sf. Paști. — Bunul Dumnezeu să-i răsplătească pentru această faptă creștinească, iar jertfa să fie bine primită. *Păr. A. Mărgineanu.*

— Curatorul bisericii gr. cat. din Ernea mulțumeste și pe această cale dlui *Iuliu Albin*, proprietarul băilor de aur din Zătna, pentru ajutorul de 2000 lei. Dumnezeu să-l răsplătească. *Preot Teodor Aldea.*

Plante veninoase

(Urmare și sfârșit)

Salcâmul galben, cultivat la noi numai prin parcuri și grădini cu flori, este cultivat pentru florile galbene aurii. Păstăile lui conțin niște boboșe mici ce au în ele o otrăvă puternică. Au fost cazuri mortale la copiii ce se jucau cu florile salcâmului și le-au înghițit.

Ricinul, cultivat prin grădini ca plantă de ornament (frumusețe). Din semințele lui se scoate uleiul de ricină care se dă celor incuiași. Semința e ca un bob de fasole, are un gust dulce, copiii o mănâncă, dar imediat ce o au înghițit, din cauza otrăvii ce conține, varsă.

Brândușa de toamnă Crește prin fânețe și pășuni. Tulpina din pământ este o ceapă acoperită cu o cojiță negricioasă. Din ceapa aceasta iese toamna un lăger ce înflorește o floare de culoare roșie liliachie (albăstrie). Primăvara aceeași ceapă va da frunze lungi și groase în mijlocul cărora stă semința dela floarea de toamnă. Animalele se teresc de ea să o mănânce, căci are în ea o otrăvă foarte puternică. Ceapa este mai otrăvitoare ca frunzele. Otrava din brândușă atacă inima, produce vărsături, greață și dureri de stomac.

Am înșirat în articolele trecute numai câteva din plantele veninoase, de cari zilnic ne atingem și de cari nu știm să ne ferim. După cum vedem, otrăvirea cu ele aduce multă suferință și neceaz.

Privind plantele veninoase, vedem că ele au niște flori de culoare foarte frumoasă, tocmai pentru că animalele să le zărească mai bine și să nu le mănânce. Dar în același timp Dumnezeu ne-a lăsat și plante cari ne ajută, plante de leac.

Părinților mă adresez mai ales. Cei cari aveți copii și sunteți siliți a-i lăsa singuri acasă acum în timpul lucrului, nu faceți greșala de a lăsa în curtea și grădina voastră buruieni de acestea veninoase, căci vouă înșivă vă faceți rău. Copiii mici tot ce iau în mână dau și la gură, și ușor se întâmplă că, ajungând la buruieni de acestea, să le mănânce, și neceazul este gata. Curmați răul dela rădăcină! Distrugăți buruienile veninoase și atunci nu vor mai fi

Tipografia Seminarului Blaj.

cazuri de înbo'năviri între copiii voștri. Făcând lucrul acesta, veți face un dublu serviciu poporului: unul, veți da urmași sănătoși, și al doilea, veți bucura de sănătatea are în mână cheia stăpânirii pământului.

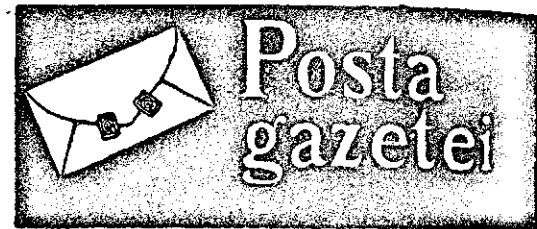
Roșcovei I. Obreja

Cărți nouă

Pr. Ioan Vultur: *Biserica și muncitorii. Rellpărire din „Unirea Poporului”* — Blaj, 1941. Tipografia Seminarului, 27 pagini de mărime 15/10 cm. Prețul?

Colaboratorul nostru Păr. Ioan Vultur și-a prezentat articolul publicat în gazeta noastră și i-a publicat într'o broșură. Ar fi bine dacă această broșură ar circula tot muncitorii, mai ales însă cei de pe la fabrici. Nu mai astfel s'ar putea ajunge la o păstorire a lor, după cum o dorește biserica. Destul de dureros că muncitorii de pe la orașe, necunoscând marile vrednicii ale bisericii pentru muncitorime, au fost până de curând cei mai mari dușmani ai bisericii, dintre ei alegându-se cei mai mulți bolșevici.

Părintelui profesor Vultur îi șervește spre laudă cârticica aceasta.

Gavril Branea, Căpuș. Locuri de pelerinaj și toate mănăstirile noastre: Obreja, Totești, Blaj și Prislopul. Terminii pelerinajelor în parte au trecut, de poate să se facă pe Sântă-Măria-Mare undeva. De anunțat încă nu s'a anunțat de nicăiri pelerinaj de această specie. Pentru abonatul Deac Maxim am primit lei 10 încă în 22 Februarie 1941 și de aici i-s'a trimis încă din Martie.

Păr. Ilie Onofrei, Dumitra. Pentecostarul cu literele cirilice îl cere un preot din Blaj. Ca să vă dea în loc lui un Pentecostar cu litere latine, ar fi bucuros. Dacă vă rugăm, trimiteți-l, iar noi vă asigurăm că imediat vi se va trimite unul cu litere latine, ediția cea mai nouă.

Pr. Dr. Stanciu, Craiova. Articolul credem că l-ați trimis greșit nouă, deoarece e scris pentru cărări. L-am predat deci „Unirii”.

Gheorghe Vidoc, Sanovița. Poeziile încă nu am avut vreme să le citim. Dacă s'buie, le vom publica însă numai pe rând, ca la moară. Am protestat la poșta pentru că primiți atât de târziu gazeta.

Pr. Valeriu Coprean, Ticvanul Mare. În răspuns pe care l-ați dat reclamației noastre la poșta ați primit foarte curtenitor la adresa poștei, învinuind administrația noastră cu neregulă. Vă rugăm a lua oprită de la dela noi se trimite foarte regulat gazetele. Dacă care Miercuri și Joie. Numai poșta poate fi de vină în neregulă, despre ceace ne-am și convins de atâtea ori. Vă rugăm, binevoții a ne arăta regulat lipsa vreo număr, ca să-l putem reclama tot de atâtea ori.

Ilon Petărlăcean, canton, Orosia. Am primit poezia D. Tale, pe care n'am avut încă vreme să o citim. Dacă va fi bună, o vom publica. Dacă însă o fi slabă, o putem publica, oricât de mult am ținea la D. Tale. Căci noi nu putem da în gazetă decât poezii bune scrise.

Pr. Laurențiu Sima, Aiud. Anunțul Sfintei Voievozite nu-l putem publica decât pe bani. Fiecare cuvânt publicat vă costează 2 lei. Ar fi deci de plătit peste 10 lei. Să-l publicăm? Ori îl mai prescurtați?

No. 50/1941.

Publicații de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că la baza deciziei Nr. G. 2668/1937 a Judecătoarei reș. Blaj, în favorul reclamantului Radu Tenente reș. Blaj, avocatul Dr. Ilariu Holom pentru încasarea creanței de 2000 lei bani și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Iulie 1941 orele 15 p. m. la fața locului Luncă la dom urm. de sub Nr. c 8 unde se vor vinde prin licitație publice: 1 ferestru rotund, 1 trunchi, scânduri, cotețiu, 1 șopron, 2 st. lemne de foc, 2 dolapuri în valoare de 11565 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbăvesi, la 7 VI 1941.

68 (1-1)

Șef portărel: Indescitabil